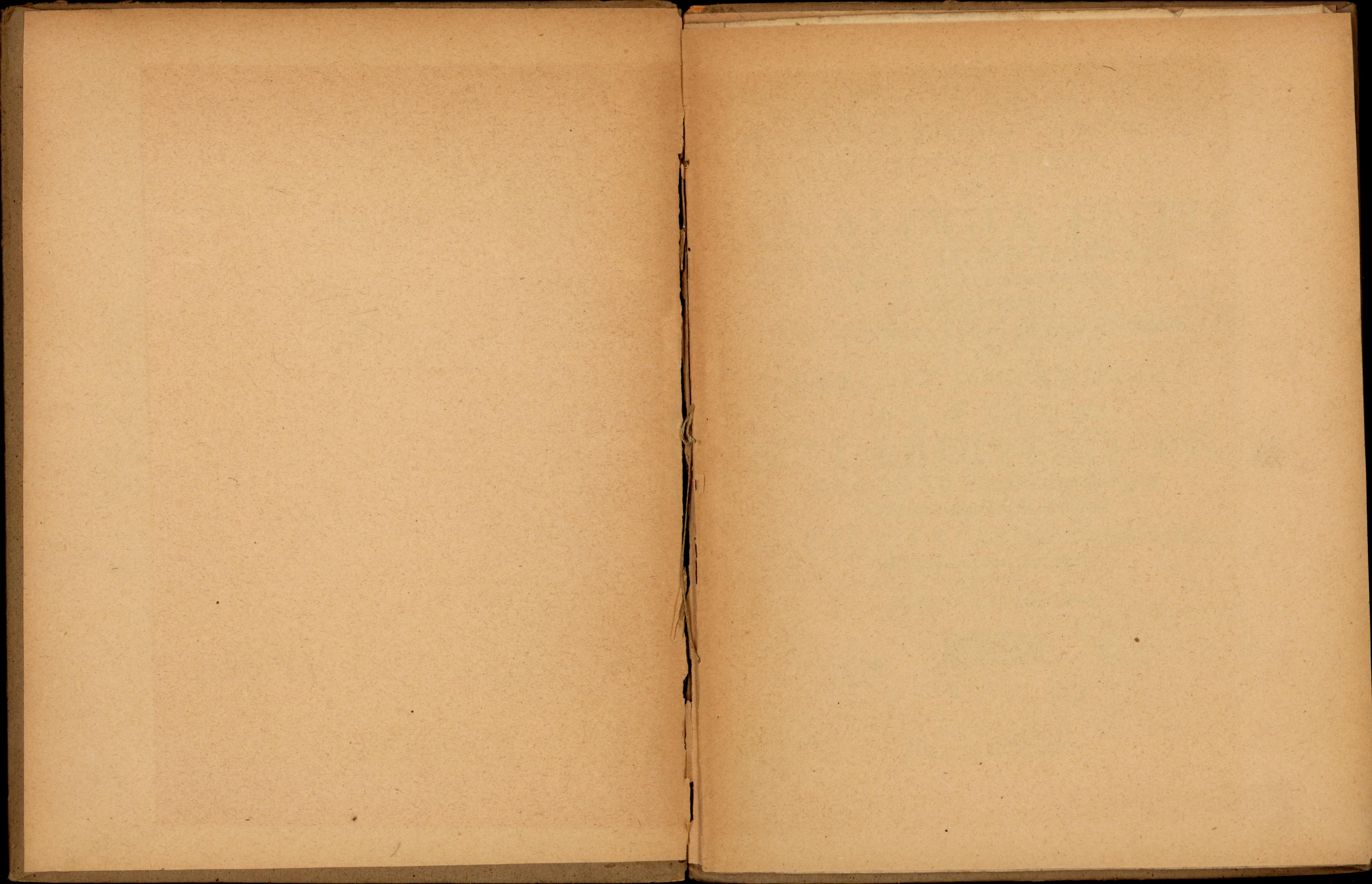

R.M.T. *H.*

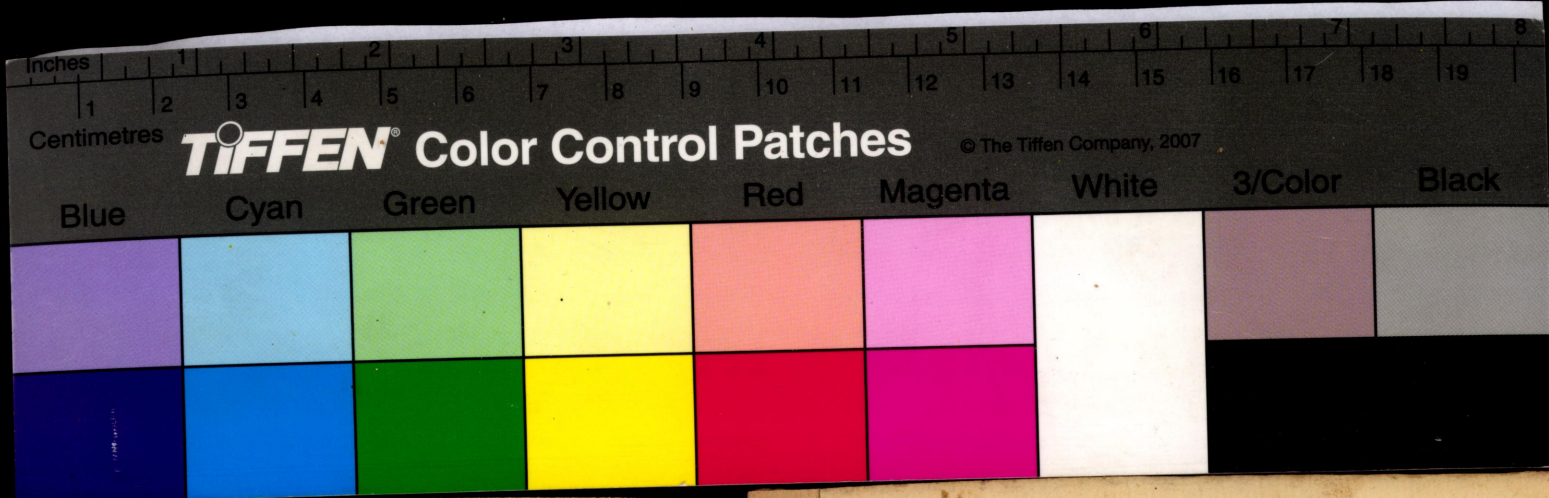
450.

K.

179.

**CONTROVERSIARUM
METAPHYSICARUM**

DISPUTATIO ALTERA

DE

ANALOGIA ENTIS

& AFFECTIONIBUS UT SIC,

ENTIS QUATENUS ENTIS,

indeq; manante

Ufu Theologico, Ethico, Physico & Logico.

Eam

sub DEI OPT. MAX. AUSPICIIS

PRÆSIDE,

ELIA LADIVERO, P.P.

RECTORE Scholæ Schæsburgen:

ad ventilandum & discutiendum

MARTINUS KELPIUS Holdvilagienſis,

Scholæ ejusdem Studiosus

proponit

Ad diem

Octobr. hor: mat:

**M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA**

C I B I N I I,

per STEPHANUM JÜNGLING excusa

ANNO M. DC. LXXIX.

I. N. V. A.
**CONTROVERSIARUM
METAPHYSICARUM**

DISPUTATIO ALTERA
DE

ANALOGIA ENTIS

& AFFECTIONIBUS UT SIC,

ENTIS QUATENUS ENTIS,

indeq; manante

Usu Theologico, Ethico, Physico & Logico.

Eam
sub DEI OPT. MAX. AUSPICIIS

PRÆSIDE,
ELIA LADIVERO, P.P.

RECTORE Scholæ Schæsburgen:
ad ventilandum & discutiendum

MARTINUS KELPIUS Holdvilagienſis,

Scholæ ejusdem Studiosus
proponit

Ad diem Octobr. hor: mat:

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

C I B I N I I,

per STEPHANUM JÜNGLING excusa
ANNO M. DC. LXXIX.

Maximè REVERENDIS, CLARISSIMIS ac PRÆCLARO
Dn. BARTHOLOMÆO BAUSNERO, Ecclesiæ
 BIRTHALBENSIS Antistiti vigilantissimo, nec non Ecclesiarum
 Saxonicarum per Transylvaniam SUPERINTENDENTI longè
 meritisimo.

Dn. GEORGIO SCHOBELIO, Ecclesiæ SCHÆSBURGENSIS
 Præfult dignissimo, Capituliq; Kyzdensis DECANO spectatissimo.

Dn. JOHANNI ORTHIO, Ecclesiæ Kyzdensi Parocho fidelissimo,
 Capituliq; ejusdem Seniori Honoratissimo.

Dn. GEORGIO KELPIO, Ecclesiæ Dandorffensis Pastori optimè
 merito.

Perpetuo cultu VENBRANDIS Dominis Patronis Mecœnatibus ac Genitori.

Dum Thyriorum Elea, Cad mea Dionysiorum, Theodoriorum Hellas Attica, Epilætorum & Ambrosiorum Patria meditatur solennia, ut vel Mamertina vel Serina profudet, lentus cunctator, ingenium meum, quò præparatis vites Metaphysicas sustentet pedamentis, tum primum allaborat. Nimis forsan sero Antilheria, sero suscitatur Favonius, umbrosiq; super Aracyntho Disciplinarum Tritonidis Metaphysicæ (cujus ita veritas in Entis Analogia percrebrescit, ut illius analogica prorsus è Jovis cerebro natiuitas) sacris operatur, ut propinquo eandem Arvisio præmatura annis, sed forsan non sine matura vindemiæ spe, propitius fulcra statuat. Semper quidem Musarum Lesbos contemplationum Cœcubo, quod reficiat eruditiorum corda, stillat: æmula tamen opera dum operis & operibus æmulis ad spei diuturnioris consurgunt amuleta, recentioribus, tanquam vitescenti nondum viriditati plenè initiata, jugari cupiunt pedamentis, statumintibusq; continuis, ut stirpem nondum fibris perfecte radicata, sustentari. Vitis ergo Metaphysica perplexa acinorum nondum propendet digeris, nondum acini gemmatam botrorum seriem blandienti variegant dissidio: nondum botri è latitante racemorum munimine in lucem se protrudunt: nondum racemi specioso uvarum pondere dividuntur; non uvar foliorum erratico complexu temporum injurias expectant; nec folia luxuriantes coles & comas detonsam palmitum vestiment mündiciem. Pedamenta solum, cantherisq; adhuc inquiruntur, dum in Chœo interim labor fervet: imò tutelaris his queritur siderum influxus, quorum serena obsidio securam promittit vindemiam. Ubi verò felicitus quàm in Vestro, VV. CC. & P. Domini hoc mihi contingit, obtutu. Insidere mihi videor Chœnici, dum Te V. adm. & Clariss. D. BAUSNERE, veluti fulcrum columnamq; Ecclesiæ arum Saxonicarum, qui vinea infertilibus Daciæ saxis erecta contueris, antesignanusq; eisdem Phosphorus immines, hanc quoq; adolescentem sub spe Tmolus gratioso dignaturum aspectu suscepit, imò protecturum blandis mihi desideriis compromitto. Non minus V. & Clariss. Dn. SCHOBELI, jam à teneris Patrisintra mihi culte, securam pedamenti spem stipularis, dum sollicitus Methymnæi nostri Inspector, omnes Tuas curas alendis ibidem tenerioribus vitibus collocaas. Auxiliatrices pariter manus porriges R. & Cl. Dn. ORTHELI, qui Musas meas teneriores complectus, dum jam Metaphysicum petunt Apenninum, ridicis easdem favoris straminaret non detrectabis. Etiam R. & P. Dn. Parens, ad affectus Paterni, inger maximam ejus vivacitatem, spem redivi, vum rapior! Peroret, ubi copia meritorum exundat, officium pietas, & cultum indicet silentium: Non tamen silebit, nec pii Aeneæ cura Ascanium subsequi unquam cessabit. Agite ergo, Patres Ecclesiæ, studiorum meorum Evergetæ, fulcite, succollate novellam hanc vimem: ne uberitate sterilescat, imperitam dirigite: ne plus satis benigna potiorum serenitate marefcat, temperate: Cauris ne succumbat, protegere: quò æquivocâ cultione analogica hæc Vitis sub Univoco favoris unius Zephyro concreta, Affectionibusq; Paternis, suo nunquam Entis discordibus, nutrita, quæ Cheruscorum jugis fœditi copie & augeri, sub Albis aut Salæ, aut Niceris fœditi Callirhoe proximè maturefcat, & ita Vestra Viti VV. adm. CC. & P. in salutem Patriæ perennantium, desideria, ad maturam analogico molimine crescentem Juventutis patriæ vindemiam, amicâ sub Affectionis benignæ reciprocatione, Univoco coronentur Epiphonemate.

Hoc ominatur & precatur

Martinus Kelpius Holdvilagiensis S. S. S.

h. t. Respondens.

SUMMARIUM CAP. III.

DISSERTATIO I.

1. Intricata & perplexa Questio de Analogia Entis non explicatur per quatuor gradus Univocationis de Rada p. 1. contr. Th. c. 5. 6. eò quòd adhuc manet integra Questio similitudine vocum dissensum tegens non vincens. Nec eo voluitur per Zanard. in 4. M. d. 1. c. 3. Arriag. L. D. 10. f. 3. 10. F. B. Spei D. 1. d. 4. r. 2. p. 126. dum negant attributionem intrinsecam distinctam esse ab Univoco.

2. Circa vocem: Analogia sumitur 1. Grammaticè, pro Regula, anomalie opposita. De ea Julius Cesar duobus libris, & Jul. Scal. 110. libris. 2. Physicè, pro inequalitate contracta in inferioribus, & hanc Scotus admittit, nec de illa est b. l. Questio. 3. Mathematicè, pro rationum similitudine, sive in Quantitate continua, Eucl. l. 5. sive discreta l. 7. V. Micr. Lex. Met. p. 106. 1144.

3. Hoc loco sumitur 4. Met. pro inequalitate respectiva ad inferiora, quæ b. l. cognoscitur ex dependentia essentiali unius ab altero, inferiore transeunte confusè in præcisionem. Aristoteli dicitur secundum prius & posterius, 2. Met. 2. ab uno ad unum 5. Met. c. 1. 12. Met. t. 19. Thomistis dicitur Media natura, nempe inter Univocum & Æquivocum, cum ab illo participet Unitatem, ab hoc inequalitatem.

4. Media hæc natura est Analogia attributionis intrinsecæ. Nam de Analogia proportionis aut frustra, aut inconvenienter b. l. disceptatur. D. Calov. in Gnost. c. 9. p. 27.

5. Analogia ergo hujus Quest. vel potest intelligi de Analogia contractionis secundum esse, & Physica, quæ est concreta & subjectiva inequalitas & talis non impedit Univocationem: vel de Anal. abstractionis, quæ ex imperfecta convenientia & intrinseca inequalitate emanat, quum ratio convenientiæ includitur in ratione, quâ differunt. Et hæc est punctum Questionis Mend. d. 9. l. f. 4. p. 3.

6. Sensus ergo Rhetoricus Dissertationis talis est: An Ens in respectu ad Deum & Creaturas, Substantiam & Accidens, dicatur de iisdem æqualiter & præcindatur ab iisdem uno modo, sive univocè, an verò inæqualiter & analogicè. Negat Scotus d. 1. q. 13. d. 8. q. 2. Affirmat Thomas d. 19. q. 5. 4. 2.

7. Fundamentum pro Thoma hoc est: Datur in præcisione inequalitas, quia non implicat in Uno diversa habitudo ad terminos. Quod ostendo: Unum in oppositione ad diversum potest habere respectum essentialem ad inferiora, ita ut maneat unum. Et licet Scotus contrarium ponat Fundamentum, (Unum cons

ceptum implicat habere inaequalitatem, quia implicat aliquid esse præcisum & contractum) tamen cum ille inaequalitatem virtutalem cum respectiva confundat, non obest unitati vel conceptus vel rei, esse unum & respicere multa, transire & manere in præcisione. Hoc Suppositum Thomæ ostendo: Non potest totaliter separari ab inferioribus Ens, quin in illis aliquantulum relinquatur. E. est & præcisum & implicatum. Nam cum Ens ubiq; implicetur, oportet & in inferioribus contineri, cum nihil sit, quod possit effugere rationem Entis. Jam quod præscinditur & relinquitur i. e. inaequaliter relinquitur, illud non est Univocum, sed analogum. Atqui Ens. E. Maj. conc. Scotus. Min. probata est, quia Ens omnibus, ut communis & transcendens conceptus est immersum.

8. Excipis: Implicat Ens esse præcisum & relictum, quia implicat in terminis idem esse abstractum & non abstractum. x. In præcisione totali & adæquata. C. Atqui Ens dum præscinditur, manet Ens, eo quod tota Entitas ab inferioribus non potest separari, cum omnis præcisio sit ad Ens, non verò ad non-Ens. Dices 2. Ergo saltem Ens ut sic est totaliter & adæquate ab inferioribus abstractum. x. Ens ut sic & Affectio ut sic identificantur in sensu materiali. Dic. 3. Eo ipso diversificabuntur in sensu formali. Ergo nihil præcisionis superioris involvitur in affectione. Add. vires. Ens involvitur in inferioribus pro materiali, non pro formali. x. 1. Hec diversa notio non potest præscindere totaliter ab Ente, ut patet. E. omnis formalitas aliquantulum involvit Ens. x. 2. Ens formaliter & inferiora formaliter identificantur in ratione Entis essentialiter. Urgebis porro: Ens ut sic est præcisum ita, ut nihil relinquatur ejus in inferiori. Sive: Aliud est Ens præcisionis, aliud prædicationis. Ens præcisum est totaliter separatum ab inferioribus; Ens ratione verificationis & prædicationis est in omnibus contractum. x. 1. Hec non sunt duo Entia, sed tantum unius & ejusdem Entis diversi modi considerandi. E. eadem Entitas manere potest in diverso modo, quod ad analogiam sufficit. Non n. ita manet in inferiori, sicut est præcisum, alioquin non esset præcisum, sed specificativè, quod est præcisum, est etiam contractum. Alij distinguunt inter Ens quod & quo. M. D. p. g. t. 1. p. 271. P. 3. & P. 6. x. 2. Difficultas hæc omnis illustratur exemplo Proprietatum in Deo, nam dum Deus distinctè consideratur respectu Attributorum suorum, nunquam ita separatim potest considerari Attributum contradistinctè ad essentiam, quin involvatur essentia.

10. Dices: Idem procedit de animali, quod manet univocum, etsi in sensu idem tico superius in inferiori involvatur. x. Neg. animal inaequaliter præscindi ab homine, & multum differunt hæc due prædicationes: Brutum est Ens, & Brutum est animal: Quod ostendo à posteriori, quia brutum tantum habet inaequalitatem & imperfectionem in ratione bruti, sed non in ratione animalitatis, cum æqualiter sit animal atq; homo. Verum de Creatura dici non potest, quod sit æqualiter Ens

atq;

atq; Deus. Creatura verò in resp. ad Ens est bis imperfecta. Primò, in relatione ad Deum, quod utrinq; conceditur. 2. in relatione ad Ens, eo quod non tantum sit imperfecta resp. Dei, sed etiam in propria ratione Entis. Abstractio, inquit Voëtius, est vel per simplicem segregationem vel per confusionem alterius.

11. Concludo: Cum inaequalitas contractionis ascendat confusè in præcisionem & Creatura in ratione essentiae dependeat à Deo, Accidentis à Substantia (quod de homine & bruto dici non potest) cumq; Ens implicatum in omnibus, non possit adæquate ab iis præscindi, in quibus est essentialiter.

Infero

Ens respectu inferiorum est analogum.

DISSERTATIO II.

1. Ens respectu inferiorum non est æquivocum.

2. De æquivoco non est Scientia. Atqui de Ente est suprema scientia. Quod dat inferioribus objecta, potest esse analogum, non æquivocum. Addit Thomas: Si Ens est æquivocum, nihil cognoscitur de Deo naturaliter: Quod n. in se nihil est, non potest viâ causalitatis ducere in cognitionem alterius. Mes. in Nool. p. 34. Vind. Dn. D. Calov. c. H. Nicol. §. 4.

3. Moyses quidem Ægyptius Doct. Dub. l. 1. c. 60. p. 24. Creaturas solo nomine esse Entia asserit (non comparatè, (apud Thom. d. pot. D. q. 7.) & resp. Dei, quod libenter concedimus, sed absolutè & in se) eo quod Exod. III. 14. Deus sibi soli nomen essentiae attribuit. in quem sensum S. Augustin. Non habet esse, nisi quod non mutatur. x. Deus est solum Ens, ita sicut est solus bonus Matth. XIX. 17. Solus immortalis 1 Tim. VI. 16. nempe per essentiam & eminentiam, cum ceteris hæc eadem attribuantur per analogiam & participationem. Vatabl. in Ex. III. Ps. 1.

4. Nec distantia infinita inter Deum & Creaturas officit analogiæ, eo quod 1. resp. substantiæ & Accidentis adhuc esset analogum. 2. Infinita distantia alia est positivè, cum alterum extremum est infinitum, alia negativè, ex nullius convenientia, qualis est inter Ens & non-Ens. Prior non tollit communiter in superiore, sed tantum posteriore. 3. Sicut in Deo Ente simplicissimo intellectus reperit distincta attributa, sine compositione: ita inter Deum & Creaturam, reperit naturam communem sine Creatura exæquatione. D. Calov. M. D. p. 1. c. 4. p. 39

DISSERTATIO III.

1. Usus Theologicus: Analogia Scripturæ est unum medium interpretationis & investigationis sensus intenti à Spiritu S. Mandatur Rom. XII. 6. Prophetia sit secundum rationem Fidei 2 Tim. I. 13. Formam habe sanorum verborum. V. plura Gloss. Rb. l. 2. p. 2. Conf. Es. VIII. 20. 21. & l. 19. 2 Tit. III. 15. Gal. 1. 8. Rom. XV. 4. Luc. XV. 29. Job. V. 39. D. Gerb. LL. CC. è S. S. c. 25. Estq; duplex: alia attributionis, quæ est perpetua sententia de unoquoq;

A 3

dogmate

dogmate in sede Articuli & loco clarissimo expressa. De qua Aug. l. 15. de Civ. D. c. 10. Tum & alia intelliguntur, quæ minus apertè dicta sunt, cum congruunt his, quæ tantà manifestatione clarent: vel proportionis, sive parallelorum locorum. Illa prior est reverà argumentativa, hæc est illustrativa. Dannh. Id. Int. f. 1. Art. 1. p. 187.

2. Analogia hæc non est Ecclesie autoritas, ut explicat Staplet. Nam ad revelationem Divinam intelligendam non est opus alià revelatione confirmante, ut ad lumen non est opus alio lumine. D. Dörsch. Th. Zach. P. 2. p. 51.

3. Nec est consensus à Majoribus acceptus, ut exponit M. Canus, sive primorum seculorum, quod vult Vincent. Lirinensis, vel determinatè quinq; seculorum primorum, ut voluit Lateranensis: Nam consensus scripturæ longè certior (brevior) est Patrum consensu, inquit Cham. Panst. Cat. T. 3. l. 16.

4. Non est Symbolum Apostolicum. Etsi enim in eo Fidei capita præcipua exponantur, ut Charitatis in Decalogo. Glass. l. c. & ideo à Tertull. Regula Ecclesie, ab Ireneo, Regula Fidei, dicitur, à Thoma, prima credibilia, vocantur: tamen non in eo sensu, vel quasi sit principium secundarium credendi, aut explicitè omnia credenda contineat, aut semper uniformē fuerit, teste Ruffin. in Exp. symb. Aquil. V. Voët. Disf. sel. T. 1. 4. T. 2. Bibl. Patr. C. 1554. Cyrill. Hierosol. Anni 1530. Catech.

5. Non satis ergo providè Acontius, Cassander, M. Anton. de Dominis (quem D. And. Rivetus in Animadv. sup. A. C. p. 43. vocat certum Vertumnum, incertum Christianum) vel solum Apostolicum, vel insuper Nicen. Constant. Ephes. Chalced. Milev. & Araus. Symbolum & Canones, addito insuper consensu Patrum, pro sufficienti & infallibili principio Fidei seligunt. De hoc Metarico consilio, Vid. Judic. Ven. Fac. Th. Witteb. de Lateran. Exercit. Lipsien. Jenen. Argentor. in specie D. Calov. Confid. N. T. D. Hülsem. Cens. Orthod. p. 99.

6. Usus Physicus. Materia & Forma non sunt univocè & æqualiter principia corporis, sed analogicè secundum magis & minus. Utrum prius & magis pro Materia est, quia est maxime sensibile principium, est subiectum generationis: Aristoteli est ingenerabilis & incorruptibilis. Pro forma tamen deciditur, eò quod est pars compositi principalis, adeò ut forma dicatur dare esse rei & composito.

7. Usus Logicus: Ex Præmissis necessariis non infertur Conclusio contingens, quia identificatur objectum utriusq; analogicè. In præmissis quidem sub ratione Cause, in Conclusionē per modum Effectus: non tamen moralis (nam voluntas tantum indirectè attingit actus mentis, quoad exercitium non specificationem) sed physici. C. Nomin. Plat.

8. Usus Ethicus in Quæst. An detur S. Bonum in hac vita? Nemo ante mortem beatus, inquit Solon. Sum: B. est ex complexione omnium virtutum. Stoa

ita. Svadent id I. Vita varia adversitas: Lacrimæ nobis deerunt, antequam causæ dolendi. Polyb. 2. Vita anxietas: ob fortunam: Lata dolendis alternat fortuna ferox. Petrarch. Nostra etiam felicitati incidet fortuna, Chil. Probi quam varia est fortuna! quàm magni casus parvis sæpe momentis intercedunt. M. Aurel. in Ep. Consol. ad Domit. Ob invidiam: Alienis incrementis inimicissima est invidia. 3. Vita brevitās. Nemo altero securior est: Nemo in crastinum sui certior. Sen. Vitam tanquam portorium conducitum, mortem tanquam jus perpetuum habemus. Grev. Sed Stoa S. B. ex Univoco, non ex Analogo æstimat. Optimus est, qui minimis urgetur. Sen. Solon de felicitate ex fortuna: Arist. de beatitudine ex virtute loquitur. Male vivit, qui molliter fert injurias vite. Bene dolet, qui tacet. Sen. Fortuna (Gentilis) nihil est. Cic. Ut Luna inconstans accipit lucem à Sole: ita inconstantia Mundi à constanti pietate regitur. Pet. Virtutis magnitudo calamitatibus approbatur. Valer. Infelicitissimus est, qui nescit ferre infelicitatem. Bias. Non tempore, sed virtute metienda vita. Alex. Vita sociā virtus, virtutis invidia, mortis comes gloria. Petrarcha.

CAPUT IV. SUMMAR:

DISSERTATIO I.

1. Ens ut sic habet affectiones.

2. Affectio est conceptus inadequatus & expressior Entis. Inadequatus, quia Ens non representat secundum omne, secundum quod potest concipi. Expressior, quia addit aliquid ultra id, cuius est, alioquin esset Synonymum.

3. Non ergo sumitur Affectio b. t. in rigore Demonstrationis, ut significet proprietatem à Subiecto realiter distinctam, eò, quod implicat in primo multitudinem, in simplicissimo compositio. Omnis ergo Affectio Metaphysica debet habere reciprocationem & distinctionem saltem formalem: nam realis est res rei additæ.

4. Quærit tamen: Affectio aut est Ens, aut non-Ens. Prius est E. datur Entis Ens, quia omnis affectio est per superadditum. 2. Dist. ult. Per superadditum secundum rem N. secundum rationem C. Inst. 1. Affectio est aliquid ultra Ens, quia Ens non est sua Passio. Resp. dist. Est aliquid ultra Ens formaliter C. identicè N. Inst. 2. Illud formaliter aliquid ultra Ens, aut est Ens aut non-Ens. Prius est E. porro Entis datur Ens. Posterius est E. affectio formaliter est non-Ens. Resp. Illud superadditum est Ens, sed non realiter distinctum ab eo, cuius est. Ad inconvenientius. Non sequitur dari Entis Ens. Quia superadditum non est extra latitudinem Entis, sed est tantum expressior conceptus unius & ejusdem rei. Inst. 3. Superadditum est extra præcisionem, etsi non extra latitudinem Entis, quia affectio formaliter non est formaliter Ens. Resp. Supponendo: Formale Affectionis, cum sit inadequatus conceptus, implicare realiter & identicè illam Entitatem,

quæ est præcisa, sed non quia est præcisa. Inst. 4. B. saltem reduplicativè præcisa est extra Ens, cum affectio & Ens Formalitate distinguantur. *z.* Neg. Conseq. aut dist. Est extra Ens conceptibiliter C. realiter N. Inst. 5. Una formalitas, sive formalis ratio non est altera, & utraq; est Ens B. distinctum Ens. *z.* N. C. quia distincta præcisio non multiplicat Entitatem, sed suppositâ identitate rei præciscuntur in adequati conceptus unâ re substratâ. Cætera discursu.

DISSERTATIO II.

1. Javellus Affectiones demonstrabiles, sed non reales in Metaph. ponit, non separatans abstractionem adequatam ab inadæquata, & realitatem à distinctione reali.

2. Cum Metaph. sit Disciplina realissima, objectum habebit reale E. & Affectiones: nam proprietates sequitur conditionem sui Subjecti.

3. Nec officit, quod illud aliquid Affectionis sit relatio aut negatio. E. non erit quid reale, cum affectio sit realis non per novam realitatem, sed per eandem, diversificatam expressioribus conceptibus. Simpliciter: sola indivisio non est Affectio Entis, sed Entitativa indivisio. Dices: Status ille præcisus est sine Ente Subjecti saltem formaliter *z.* Neg. quia in Metaphysicis ab Affectionibus non potest ita præcisci, ut non involvatur illud, a quo præciscitur. Et omnino, posita adæquata præcisione, nec Entis Analogia nec Affectionum realitas defendi posset. Concludamus: **Ens habet Affectiones reales.**

DISSERTATIO III.

Sed non realiter distinctas. Non n. omnis realitas realiter componit, nec omnis realitas præcisa est totalis & adæquata præcisionis, ut confusè non simpliciter illud, à quo præciscitur. Reale ergo potest ab altero, cujus est, differre ratione saltem, cum realitas illa non sit extra naturam Entis. Quod n. manet tale, præciso omni illo, quod secundum rem ab illo distinguitur, illud non distinguitur ab illo realiter, quia alias distingueretur & non distingueretur. Atqui Affectio manet Ens, præciso omni illo, quod ab Affectione realiter distinguitur. Dissert. 2. Ergo.

DISSERTATIO IV.

Usus Theol: An detur in Deo compositio? Neg. quia est Ens simplicissimum. Joh. IV. 24. Luc. XXIV. 39. Contrâ 1. Habet attributum & Essentiam E. compositionem saltem Metaphysicam. Conf. Omne attributum est aliquid ultra id, cujus est. *z.* Ratione rei de Attributo in rigore C. de Attributo in vi eminenti N. Cont. 2. Quod supervenit Deo in tempore est Attributum reale realiter distinctum. Atque esse Creatorem. *z.* Supervenit per essentiam N. per modum cause vel unionis T. E. Iniquis, portò mutatur à non-Causa ad Causam, & ita habet compositionem saltem Metaphysicam. *z.* Causa infinita, quando aliquid operatur, mutat solum Effectum C. Voss. Socine Vid. A. Heereb. 1.2. Pneum. c. 4. p. 142. & 154. Clasen. Th. N. p. 1. c. 30.

2. Usus physicus: An Affectiones Physicæ æqualiter comperant corporibus? *z.* Cum quædam sint intrinsecæ, quæ corpori naturali inhaerent, ut Quantitas, Qualitas, Motus & Quies, quædam extrinsecæ, ut Locus & Tempus: analogia quædam & major necessitas in Attributis intrinsecis quam extrinsecis statuenda est. Inst. Phys. Sperr. 1.2. p. 299.

3. Usus Logicus: An omnis Affectio distinguitur realiter à Subjecto? Cum Demonstratio à priori non omnis sit per Causam realem, sed virtualem, non omnis Affectio erit res realiter superaddita, sed ratio à priori Subjecti in esse cognito eliciet Affectionem identificatam realiter, distinctam conceptibiliter. M. D. p. g. t. 2. p. 269.

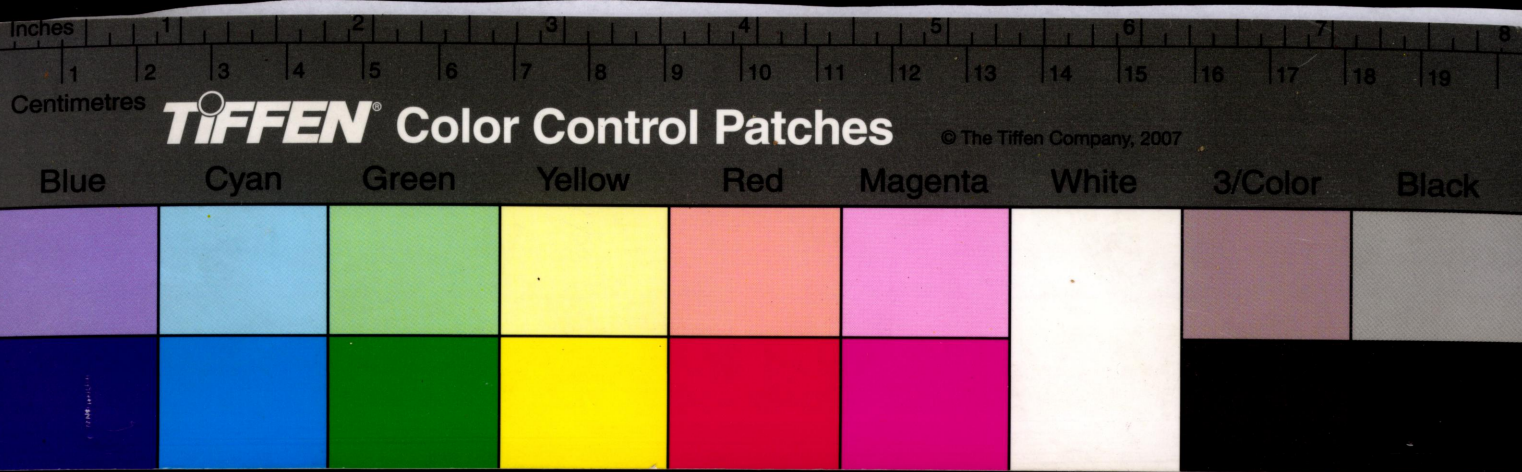
4. Usus Ethicus: An S. B. sit ex triplici Bono. Honesti, Jucundi & Utilis? Dist. inter essentiam & splendorem, Ad splendorem requiruntur omnia tria analogice, ita ut licet primariò Virtus generet S. B. tamen quasi rotis felicitatis & alis jucunditatis in Augem provehitur. Grev. H. P. I. 1. c. 21. p. 75.

SOLI DEO GLORIA.

W. W. W.

W. W. W.

quæ est præcisa, sed non quia est præcisa. Inst. 4. B. saltem reduplicative præcisa est extra Ens æquum Affectioni & Ens Formalitate distinguuntur. *æ* Neg. Conseq. aut dist. Est extra Ens conceptibiliter C. realiter N. Inst. 5. Una formalitas, sive formalis ratio non est altera, & utraq; est Ens B. distinctum Ens. *æ* N. C. quia distincta præcisio non multiplicat Entitatem, sed suppositâ identitate rei præcise duntur inadequati conceptus unâ re substratâ. Cætera discursu.

DISSERTATIO II.

1. Javellus Affectiones demonstrabiles, sed non reales in Metaph. ponit, non separans abstractionem adequatam ab inadequata, & realitatem à distinctione reali.

2. Cum Metaph sit Disciplina realissima, objectum habebit reale E. & Affectiones: nam proprietas sequitur conditionem sui Subjecti.

3. Nec officit, quod illud aliquid Affectionis sit relatio aut negatio. E. non erit quid reale, cum affectio sit realis non per novam realitatem, sed per eandem, diversificatam expressioribus conceptibus. Simpliciter: sola indivisio non est Affectio Entis, sed Entitativa indivisio. Dices: Status ille præcisus est sine Ente Subjecti saltem formaliter *æ* Neg. quia in Metaphysicis ab Affectionibus non potest ita præcindi, ut non involvatur illud, à quo præcinditur. Et omnino, positâ adequatâ præcisione, nec Entis Analogia nec Affectionum realitas defendi posset. Concludamus: **Ens habet Affectiones reales.**

DISSERTATIO III.

Sed non realiter distinctas. Non n. omnis realitas realiter componit, nec omnis realitas præcisa est totalis & adequata præcisionis, ut confuse non implicet illud, à quo præcindit. Reale ergo potest ab altero, cuius est, differre ratione saltem, cum realitas illa non sit extra naturam Entis. Quod n. manet tale, præciso omni illo, quod secundum rem ab illo distinguitur, illud non distinguitur ab illo realiter, quia aliàs distingueretur & non distingueretur. Atqui Affectio manet Ens, præciso omni illo, quod ab Affectione realiter distinguitur. Dissert. 2. Ergo.

DISSERTATIO IV.

Usus Theol: An detur in Deo compositio? Neg. quia est Ens simplicissimum. Joh. IV. 24. Luc. XXIV. 39. Contra 1. Habet attributum & Essentiam E. compositionem saltem Metaphysicam. Conf. Omne attributum est aliquid ultra id, cuius est. *æ* Ratione rei de Attributo in rigore C. de Attributo in vi eminenti N. Cont. 2. Quod supervenit Deo in tempore est Attributum reale realiter distinctum. Atque esse Creatorem. *æ* Supervenit per essentiam N. per modum causæ vel unionis T. E. Iniquis, potest mutatur à non-Causa ad Causam, & ita habet compositionem saltem Metaphysicam. *æ* Causa infinita, quando aliquid operatur, mutat solum Effectum C. Vult. Socine Vid. A. Heereb. 1. 2. Pneum. c. 4. p. 142. & 154. Clasen. Th. N. p. 1. c. 30.

2. Usus physicus: An Affectiones Physicæ æqualiter competant corporibus? *æ* Cum quædam sint intrinsecæ, quæ corpori naturali inhaerent, ut Quantitas, Qualitas, Motus & Quies, quædam extrinsecæ, ut Locus & Tempus; analogia quædam & major necessitas in Attributis intrinsecis quam extrinsecis statuenda est. Inst. Phys. Spert. l. 2. p. 299.

3. Usus Logicus: An omnis Affectio distingatur realiter à Subjecto? Cum Demonstratio à priori non omnis sit per Causam realem, sed virtualem, non omnis Affectio erit res realiter superaddita, sed ratio à priori Subjecti in esse cognito eliciet Affectionem identificatam realiter, distinctam conceptibiliter. M. D. p. g. t. 2. p. 269.

4. Usus Ethicus: An S. B. sit ex triplici Bono, Honesti, Jucundi & Utilis? Dist. inter essentiam & splendorem, Ad splendorem requiruntur omnia tria analogicè, ita ut licet primariò Virtus generet S. B. tamen quasi rotis felicitatis & alis jucunditatis in Augem provehitur. Grev. H. P. l. 1. c. 21. p. 75.

SOLI DEO GLORIA.

